

תת"ע 5335/02/14 - מדינת ישראל נגד ריאן אחמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5335-02-14 מדינת ישראל נ' ריאן אחמד
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ריאן אחמד

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד דבש

הכרעת דין

<

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות, עבירה על סעיף 62(3) לפקודת התעבורה ותקנה 169 ב' לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.1.14, בסמוך לשעה 01:50, נהג הנאשם ברכב בכביש מספר 20, לכיוון דרום, בסמוך לק"מ 10 וזאת בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקה שנערכה לו במכשיר "ינשוף", נמצאו בגופו 450 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף, כמות העולה על זו המותרת על פי חוק.

הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו.

פרשת התביעה

עדת תביעה מספר 1, רס"ר הילה ואנונו, מפעילת "ינשוף", מטעמה הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - פלטי בדיקת כיוול תחילת משמרת וסוף משמרת, ת/2 - בדיקות עצמיות תחילת משמרת וסוף משמרת, ת/3 - פלט בדיקת "ינשוף" לנאשם, ת/4 - טופס דין וחשבון, ת/5 - מזכר, ת/6 - תעודת בלון יחידה

עד תביעה מספר 2, רס"ל רמי מזרחי, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/7 - דו"ח הזמנה לדין, ת/8 - טופס אישורי מסירה, ת/9 - דו"ח עיכוב, ת/10 - דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, ת/11 - נספח לכתב האישום- הודעה לנאשם

עמוד 1

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/12 - תעודת עובד ציבור, **ת/13** - טופס ביקורת תקופתית, **ת/14** - כרטיס מכשיר, **ת/15** - תעודת בלון מעבדה

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסתה, השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל, ע"ת 2 הורה לו לעצור רכבו לבדיקה שגרתית ולאחר שהריח ריח של אלכוהול מפיו של הנאשם, ביצע לו בדיקה במכשיר "נשיפון".

בבדיקה ניתנה אינדיקציה חיובית לאלכוהול והעד הודיע לנאשם כי הוא מעוכב לצורך בדיקה במכשיר ה"נשוף", כאמור בת/7, ת/9, ת/10.

העד ציין כי היה עם הנאשם כל העת, גם במהלך בדיקת ה"נשוף" שבוצעה לו על ידי ע"ת 1 והשגיח עליו שלא יאכל, ישתה או יעשן כנדרש, כאמור בת/7 ו-ת/10.

העד ערך לנאשם מבחן ביצוע (בדיקת מאפיינים), בו נמצאו הממצאים הבאים: הנאשם התנדנד בעמידה וצלח את מבחני ההליכה והבאת אצבע לאף.

התרשמותו הכללית של העד הייתה כי לא ניתן לקבוע אם הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול והוא ציין כי מפיו של הנאשם נדף ריח אלכוהול חזק.

העד נחקר לגבי מסמכים שערך בתיק אחר ולשאלת ב"כ הנאשם, האם קיים שוני מהותי בינם לבין המסמכים שערך בתיק שבנדון, השיב כי ההבדל הוא בזמנים שציין ובכמות האלכוהול. העד הוסיף, כי במרבית המקרים, קיימת זהות בין העובדות ועמד על כך שהוא שערך את המסמכים בתיק שבנדון, לאחר שהבחין בנאשם נהג.

לגבי ציון שמו של הקצין עמי הררי, השיב העד כי מדובר במי שנכח בשטח, לצורך עריכת שימועים לנהגים וכי לא היה מעורב בטיפול בנאשם.

לגבי העובדה כי גם בתיק השני ציין כי הנבדק הועבר לטיפול של הילה, עדת תביעה מספר 1, אף שבפועל, העביר אותו לידי שוטר אחר, ציין כי מדובר בטעות ברישום.

העד נחקר והשיב כי לא ייתכן כי טיפל בשני נבדקים במקביל.

העד נחקר והשיב כי טעה בכך שסימן בדו"ח העיכוב (ת/9), כאילו מדובר גם בדו"ח מעצר.

העד נחקר והשיב כי אינו נמנע, ככלל, מלקבוע לעניין השפעת משקאות משכרים על נבדקים.

הנאשם נדרש להיבדק במכשיר ה"נשוף" והסכים להיבדק, כאמור בת/10 ובשעה 02:08, בחלוף 18 דקות משעת עצירתו, החלה עדת תביעה מס' 1, לבדוק את הנאשם בבדיקת ה"נשוף", כאמור בת/3 ו-ת/4.

הנאשם נבדק במכשיר "נשוף" מספר 109, אשר ביום 12.12.13, נבדק בביקורת תקופתית, כעולה מ- ת/12 - ת/14 ונמצא תקין.

על פי ת/3, נשף הנאשם 2 נשיפות תקינות ונמדדו בהן הערכים 475 ו-450 מיקרוגרם.

העדה ציינה ב- ת/4, כי החליפה פיה עבור כל נשיפה.

המכשיר קבע כי המדידה הייתה תקינה וציין את הערך הנמוך מבין השניים, 450 מיקרוגרם, כתוצאה הסופית.

עותק מ - ת/4 נמסר לנאשם, כנדרש, אך הוא סירב לחתום על קבלתו.

בשעה 04:00, סיימו העדים את הטיפול בנאשם ושחררו אותו.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וסיפר כי נעצר לבדיקה, עשו לו בדיקות מאפיינים והשוטר אמר לו כי ביצע אותן בסדר גמור. לגרסת הנאשם, לאחר שהסתיימה בדיקת המאפיינים, המתין זמן רב לבדיקת ה"ינשוף", כשהוא יושב ברכב עם חבר שהיה עמו ובמהלך ההמתנה, שתי מים ועישן סיגריות. הנאשם הודה כי שתי כוס וודקה עובר לנהיגה. הנאשם אישר כי עד תביעה מספר 2, היה עמו גם במהלך בדיקת ה"ינשוף", אך שב וטען כי לפני כן, היה ללא השגחה, כאמור לעיל. הנאשם נחקר והכחיש כי סירב לחתום על מסמכים.

הנאשם נמנע מלהעיד את החבר שהיה עמו ברכב, אף שזה נכח באולם בית המשפט.

מטעם ההגנה הוגשו המסמכים הבאים: **נ/1** - דו"ח הזמנה לדין מספר 20250331632, **נ/2** - טופס דין וחשבון בהקשר ל-נ/1, **נ/3** - דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות בהקשר ל-נ/1.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ברע"פ 8135/07, אהוד גורן נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון בהרכב של שלושה שופטים כי: "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית".

בפסקי הדין ת' **11893/07 ו- עפ"ת 10-04-25457, מדינת ישראל נגד עוזרי** (להלן - פס"ד עוזרי), שם נדונה באריכות אמינותו ומהימנותו של מכשיר ה"ינשוף", נקבע בשתי הערכאות כי מדובר במכשיר אמין וכאמור בפס"ד של בית המשפט המחוזי: "בצדק ציין בית משפט קמא כי למכשיר הינשוף עומדת חזקת אמינות, הניתנת לסתירה (עמוד 27 לפסק הדין). מסקנה זו נתמכה, בין היתר, באמור בפסק הדין הנ"ל בעניין גורן שבו נקבע כי "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית" (פיסקה כ"ח לפסק דינו של כב' השופט א' רובינשטיין). מסקנה זו נובעת גם מן הדין עצמו (סעיף 64 לפקודה) שקבע את השימוש במכשיר נשיפה לבדיקת רמת האלכוהול (ראו: ע"פ 40202/07 מדינת ישראל נ' שלמה [פורסם בנבו] [ניתן ביום

4.6.2007.

...הנה כי כן, מסקנתנו היא כי בדין קבע בית משפט קמא כי עומדת לו, לינשוף, חזקת אמינות. מעבר לכך, המדינה עמדה בנטל המוטל עליה גם בראיות נוספות שהביאה לעניין מהימנות המכשיר, אם מן הניסיון שנצבר בעולם בנדון ואם בחוות דעת המומחים שהביאה".

בעפ"ת 11-06-36780, גאון נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' בן יוסף: "בית משפט קמא קבע ואחזור ואומר בצדק, שאין עדי התביעה המפעילים את המכשיר ואשר מכינים אותו להפעלה במעבדה וביחידות, צריכים להיות מומחים, מהנדסים, שיוכלו להכיר את המכשיר על כל מאפייניו ועל דרך פעולתו על בוריה. די בכך שלמדו קורס וכך במקרה זה להשתמש במכשיר, להפעילו כך שלא יטעה ולהכינו לשימוש כך שלא תהיה טעות בהפעלתו, המכשיר הספציפי הזה וזאת כאשר כבר נקבעה ההלכה, שהמכשיר המדעי הזה שבו מדובר, הינשוף, על דרך הכלל הוא מכשיר המבצע כראוי את המשימה של בדיקת שכרות".

בתפ 11-09-471 מדינת ישראל נ' חביב רבוח, קבע כבוד השופט גורפינקל:

"במשפט פלילי עסקינן ואכן רף ההוכחה לו נדרשת התביעה הינו הוכחה מעל לכל ספק סביר. יחד עם זאת, הדגש הינו על המילה סביר. לא די לה להגנה להעלות שורה של היפותזות תאורטיות בדבר ייתכנות קיומם של כשלים כשאינן כל ממצא אובייקטיבי, או ראשית ממצא כזה הקושר את המציאות לדבר ייתכנות הכשלים....באשר לתנאי תחזוקת הבלון הכיול והמכשיר, שוב, בפרשת עוזרי נבחנו כל ההיבטים הטכניים הנוגעים לתפעול ושמירה של המכשור על כל רבדיו. משעה שביהמ"ש הכשיר את השימוש במכשיר כפי שנעשה בפרשת עוזרי, לא ניתן בכל תיק ותיק לחזור מבראשית ולהטיל דופי באופן בו מתחזקת המשטרה את הציוד. הנושא נבחן והוכרע ואין כל סיבה מוצדקת לסטות מהכרעה זו".

משנקבעה חזקת אמינותו של מכשיר ה"ינשוף", די בכך שניתן פלט בדיקה המציין כמות העולה על רף האכיפה הקבוע בחוק, ממכשיר "ינשוף" שעבר את הבדיקות התקופתיות הנדרשות ואת בדיקת הכיול טרם ההפעלה ונמצא תקין, על מנת לקבוע כי הנבדק עבר עבירה של נהיגה בשכרות.

במקרה שלפנינו, בתאריך 12.12.13, נערכה בדיקה תקופתית שגרתית, למכשיר "ינשוף" מספר 109

וכעולה מ- 12/ת - 14/ת, המכשיר נמצא תקין.

ההגנה לא טענה כנגד תקינות המכשיר שבנדון.

על פי 3/ת ו-4/ת, זהו המכשיר בו עשתה עדת תביעה מספר 1, שימוש לצורך בדיקתו של הנאשם.

העדה תיעדה את הליך הבדיקה, כנדרש, ב- 4/ת ועותק מהמסמך נמסר לנאשם, אשר סירב, כאמור לעיל, לחתום עליו.

באשר לחקירתו הנגדית של עד תביעה מספר 2 וטענת ההגנה לגבי הזהות בין המסמכים שערך בתיק שבפני למסמכים

שהוגשו מטעם ההגנה, הרי שההסבר שנתן העד לגבי הזהות בין נסיבות המקרה, בכל הנוגע לעצירתם של נהגים לבדיקת שכרות אקראית, הנו הסבר הגיוני ואמין ואני מקבלת גרסתו לעניין זה.

באשר לרישום ב-1/נ, בדבר העברת הנבדק ל"הילה", בעוד שבפועל, הועבר לשוטר יוסי מזרחי, אני מקבלת גרסת העד לפיה מדובר בטעות קולמוס, שכן באותו מסמך עצמו וכן ב-2/נ ו-3/נ, ציין העד כי הנבדק באותו מקרה הועבר לשוטר יוסי מזרחי.

יתרה מזו, הנאשם עצמו סיפר כי נבדק על ידי עדת תביעה מספר 1 ולא טען בשום שלב, כי נבדק על ידי שוטר אחר.

בנוגע לטענת ההגנה בסיכומיה, לפיה לא נשמר פרק הזמן הנדרש של 15 דקות, הרי שלא אוכל לקבלה.

כמפורט לעיל, בדיקת הנאשם החלה 18 דקות לאחר שנעצר וטענת ההגנה, לפיה כי יש למדוד את הזמן מרגע העיכוב הפורמלי, אין לה על מה לסמוך. פרק הזמן שבנדון נקבע, כפי שסקר כבוד הש' בנג'ו, בתת"ע 4813-07-12, מ"י נגד אלטמן, אליו התייחסה ב"כ הנאשם בסיכומיה, על מנת לוודא כי אין שיירי אלכוהול בחלל הפה ולפיכך, אין מדובר בעניין פורמלי, הנכנס לתוקף רק לאחר שהודע לנאשם על עיכובו, אלא עניין טכני ג' דא ויש למנות את הזמן מרגע שנעצר הנאשם לבדיקה והיה תחת השגחת השוטר.

באשר לעפ"ת 4357-01-14, טסלר נגד מ"י, הרי שמדובר בהחלטה אחת, מנחה בלבד ולעומתה, פסיקה ענפה ועקבית של בית המשפט העליון, לפיה, די בפרק זמן של 15 דקות, כמו במקרה שבפני.

בנוגע לטענת ההגנה, לפיה שוטרים נוספים שהיו במקום, לא ערכו כל תרשומת לגבי הנאשם, הרי ש**ברע"פ 4389/12 סצקו נגד מדינת ישראל**, אמר כבוד הש' שהם:

"טרם סיום, אבקש להתייחס לביקורתו של כב' השופט ר' בן-יוסף על הפגמים שנפלו בחקירה והיותה בלתי ממצה, ואציין כי אינני שותף לביקורת זו. אכן, היה רצוי לגבות את עדותם של כל עדי ראיה, אשר נכחו במקום האירוע, אך אין לראות בהימנעות זו משום "מחדל חקירה", כסברתו של כב' השופט ר' בן-יוסף.

כפי שציין יעקב קדמי בספרו על הראיות חלק רביעי עמ' 1984, (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009): "יש להבחין בין 'מחדל' לבין 'אי מיצוי הליכי החקירה'". כך גם נקבע בע"פ 7546/06 אבו סבית נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 31.10.2007) "השאלה אינה האם אפשר וראוי לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר". (וראו גם ע"פ 54/11 פלוני נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 7.3.2012]).

לטעמי, ההחלטה להסתפק בעדותו של שוטר, שהיה עד לאירוע וערך דו"ח פעולה, כאשר במהלך החקירה נרשמה הודאתו של החשוד בביצוע העבירה, אינה מבססת טענה לקיומו של "מחדל חקירה". זאת, בהינתן העובדה כי לגישת המאשימה די בראיות שהובאו לפני בית המשפט לתעבורה, לשם הוכחת אשמתו של המבקש מעבר לספק סביר".

ברע"פ 7826/12 יוספי נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:

"ולבסוף, ככל ששוטרים נוספים שהיו בשטח לא יכלו להוסיף לעדות השוטר המעיד, לא היה הכרח להביאם, משיקולי שכל ישר וחסיון במשאבי ציבור; לשכל הישר מקום כבוד במחוזותינו. כמוכן מי שבידו להוסיף נדבכי ראיות או לחזקן, הבאתו לעדות ראויה ונחוצה, אך חוששני כי אין זה המקרה".

כמפורט לעיל, לא נפל דופי בהליך בדיקתו של הנאשם.

בנוסף, הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט אינו חייב להסתמך על בדיקה מדעית בלבד וכי ניתן להרשיע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על פי ממצאי התנהגות.

ברע"פ 10284/07 רועי קדוש נ' מדינת ישראל, נאמר:

"לא אחת קבע בית-משפט זה, כי אין ללמוד, כי קיומה של דרך הוכחה מדעית בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנהיגה ברכב היא תנאי בל יעבור להרשעה בעבירה לפי סעיף 62 לפקודת התעבורה. נקבע, כי ניתן להוכיח נהיגה בשכרות אף ללא הסתמכות על בדיקה מדעית. כך למשל נקבע בר"ע 666/86 סאמי סודקי עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (4) 463, בעמ' 467:

"העיון בהוראותיו של החוק ושל התקנות מלמד, כי המחוקק אכן קבע דרכי בדיקה מיוחדות, אשר להן חייב נוהג רכב להכפיף את עצמו בתנאים הקבועים בחוק ובתקנות שהותקנו מכוחו, והוא גם קבע אמות מידה לגבי אחוז האלכוהול, אשר אם התקיים אסורה נהיגת רכב אותה שעה. אולם, מנוסחו של הסעיף אין ללמוד, כי נקיטת דרך ההוכחה בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנהיגה ברכב (נשיפה, בדיקת דם או בדיקת שתן) היא תנאי-בל-יעבור להרשעה בעבירה על סעיף 62 לפקודה או על תקנה 26 לתקנות, וכי אין להרשיע אדם בנהיגה אסורה כאמור בסעיף 62(3) או בתקנה 26 על-פי ראיות אחרות המוכיחות את שכרותו." [ההדגשה הוספה - ס.ג.].

משמע, ניתן להוכיח שכרות בדרך שאינה מדעית על-פי מאפייני שכרות, אולם ברי, אפוא, כי ככל הרשעה בפלילים, על הרשעה כזו להישען על ראיות המוכיחות את השכרות מעל לכל ספק סביר..".

ברע"פ 2419/12 כהן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:

"לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. שאלת אופן הוכחתו של כיוול הינשוף אכן תלויה ועומדת בפני בית משפט זה בעניין שרביט, לצורך מענה מחייב במישור המשפטי הרחב. ואולם, בענייננו מבוססת הרשעת המבקשת גם על נדבכים נוספים (בכללם, כאמור, ההודאה בשתייה, עדות המתנדב וההימנעות מהעדת עדי הגנה רלבנטיים לכאורה)".

ברע"פ 2420/12, מסלאחה נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' נאור:

"אשוב ואציין: קבילותו של מכשיר ה"ינשוף" איננה ממין העניין, ככל שבראיות התביעה די כדי להרשיע את

המבקש גם בלעדיהן. גם בבקשה שבפניי, אלו הם פני הדברים. המבקש הודה בשתיית כוס יין וחצי כוס בירה; הוא כשל בבדיקת המאפיינים; נדף ממנו ריח עז של אלכוהול. כפי שציין אף בית המשפט המחוזי, בכך די כדי להרשיעו, ואין קבילות ה"ינשוף" מעלה או מורידה".

ברע"פ 2964/12 חי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' נאור:

"דין הבקשה להידחות. נסיבותיה דומות לבקשות אחרות מסוג זה שבאו בפני בית משפט זה לאחרונה ונדחו (ראו והשוו: רע"פ 2420/12 מוסטפא נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 3.4.2012), והפרשות הנזכרות שם). בפרט דומות נסיבות המקרה להחלטת השופט רובינשטיין ב-רע"פ 2419/12 כהן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 15.4.2012). בפרשות אלו כולן די היה בראיות התביעה כדי להביא להרשעת המבקש גם ללא צורך בבדיקת ה"ינשוף", ומשכך שאלת קבילותו איננה מעלה או מורידה. כך פני הדברים גם בענייננו. המבקש הודה בשתייתם של 4 משקאות אלכוהוליים, מפיו נדף ריח חזק של אלכוהול, ועד מטעמו העיד כי שתה אלכוהול ברכב, בניגוד לעדותו של המבקש".

דהיינו, ניתן לראות כי בית המשפט העליון קובע בפסיקה עקבית כי די בכך שנהג הודה בשתיית משקה אלכוהולי טרם הנהיגה, בריח אלכוהול שנודף מפיו ובכך שלא העיד להגנתו או נמנע מלביא עדי הגנה רלוונטיים מטעמו, בכדי להרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות.

כפי שפורט לעיל, הנאשם הודה בשתיית "כוס וודקה", עובר לנהיגה.

הנאשם נמנע מלהביא לעדות את החבר שהיה עמו ברכב, אף שזה נכח באולם בית המשפט ויכול היה לתמוך בגרסת הנאשם, לפיה שהה פרק זמן ממושך ברכבו, עם החבר וללא השגחה של מי מעדי התביעה.

הימנעות זו של הנאשם, תיזקף לחובתו.

מפיו של הנאשם נדף ריח אלכוהול חזק והוא כשל במבחן העמידה.

מכל האמור לעיל, בנוגע להליך הבדיקה של המכשיר טרם האכיפה והליך בדיקתו של הנאשם עצמו, כמו גם ממצאי התנהגות, הימנעות מהעדת עד הגנה והודיה בשתיית משקה אלכוהולי עובר לנהיגה, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם נהג בשכרות, כמיוחס לו בכתב האישום. <>

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים